

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Ing. K. K.**, zast. Mgr. Davidem Obenrauchem, advokátem se sídlem Kopečná 987/11, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUOK 65738/2017, sp. zn. KÚOK/59977/2017/ODSH-SD/7658, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2019, č. j. 73 A 61/2017 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Prostějov (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 5. 2017, č. j. PVMU 67262/2017 16a (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se jako řidič vozidla VW Passat, RZ X dopustil dne 4. 11. 2016 v čase 12:51 hod. na dálnici D46 na 31. km ve směru jízdy Olomouc – Prostějov překročením nejvyšší povolené rychlosti, když mu byla naměřena rychlost 159 km/h, po odečtu tolerance 154 km/h, v úseku, v němž byla nejvyšší povolená rychlost 110 km/h.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2017, č. j. KUOK 65738/2017, sp. zn. KÚOK/59977/2017/ODSH-SD/7658 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a prvostupňovému rozhodnutí potvrdil.

[3] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 18. 1. 2019, č. j. 73 A 61/2017 - 64 (dále jen „napadený rozsudek“). Uvedl, že správní orgány sice postupovaly minimálně nevstřícně, když žalobci včas neposkytly kopii ověřovacího listu měřicího zařízení, avšak tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Námitky, které žalobce v důsledku postupu správních orgánů uplatnil až v žalobě, shledal totiž krajský soud nedůvodnými. Nepřisvědčil žalobci, že měření rychlosti bylo nepoužitelné pro rozhodnutí ve věci, neboť ověření i schválení rychloměru proběhlo podle neplatných technických norem. Podle ustálené judikatury vycházející z nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 40/08, české technické normy nejsou obecně závazné, nevyžaduje-li to konkrétní právní předpis. Podle § 6 odst. 2 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, schvalování typu měřidla provádí Český metrologický institut. Zjišťuje, zda měřidlo bude schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Tento požadavek se považuje za splněný, pokud má měřidlo požadované metrologické a technické vlastnosti stanovené opatřením obecné povahy. Český metrologický institut v souladu s tím vydal opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, které žalobce krajskému soudu předložil a které bylo provedeno jako důkaz před soudem. Krajský soud zjistil z ověřovacího listu, že při měření užití měřidlo bylo podle uvedeného opatření obecné povahy jak certifikováno, tak i přezkoušeno, o čemž vypovídají provedené revize rychloměru.

[4] Podmínky schválení a požadavky na pravidelné revize stanovuje opatření obecné povahy, a proto pokud mohlo v důsledku užití neplatných technických norem dojít k porušení práv žalobce, tak pouze v důsledku aplikace tohoto opatření obecné povahy, jehož nedílnou součástí byly i technické normy žalobcem označené jako neplatné. Proti samotnému opatření obecné povahy však žalobce nebrojil. Poukazoval primárně na „zastarávání“ technických norem v čase. Jelikož rychloměr byl schválen a ověřen dle citovaného opatření obecné povahy, dospěl krajský soud k závěru, že měřidlo splňovalo požadavky, které jsou na něj kladeny zákonem pro možnost jeho používání.

[5] Skutečnost, že v první revizi zařízení mělo být užito formulace „Vyhláška ČMI č. OOP-C005-09“, považoval soud za zjevnou chybu v psaní, která nemůže mít vliv na správnost ověření rychloměru.

[6] Nad rámec toho krajský soud konstatoval, že odkaz na technické normy je třeba považovat za doplněk úpravy provedené opatřením obecné povahy tak, aby byly specifikovány podrobnosti technického charakteru pro to, aby měřidlo bylo schopno plnit funkci, pro kterou je určeno. Je na Českém metrologickém institutu, aby stanovil požadované metrologické a technické vlastnosti, které považuje za určující a zejména dostačující pro plnění funkcí měřidla. Mohl tak učinit buď tím, že stanovil přesný podrobný výčet všech požadavků (např. by přepsal doslovně obsah všech citovaných technických norem), nebo tím, že odkázal na určité technické požadavky, které odpovídaly úrovni poznání v dané době a místě, byť je možné, že určité technické normy v době nabytí účinnosti opatření obecné povahy nebo později mohly být nahrazeny jejich pozdější verzí. V případě, že by byl obsah technických norem přenesen do textu opatření obecné povahy, také by ověřování rychloměrů probíhalo podle staršího „znění“ normy, a argumentace žalobce by nemohla mít oporu v technických normách, neboť by žádné normy nebyly obsahem opatření obecné povahy. Podle krajského soudu je tak jediným důvodem pro prokázání nesprávnosti měření to, že měřidlo není schopno ve stavu, v jakém

pokračování

bylo schváleno podle požadavků Českého metrologického institutu, poskytovat relevantní a přesné výsledky. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Prostý odkaz na zastarávání technických norem v čase nemůže vést k tomu, že se zařízení stane technologicky nepoužitelným, neboť i podle starších technických norem, resp. podle starších technických požadavků, které považoval Český metrologický institut při vydávání opatření obecné povahy za dostačující, může zařízení poskytovat relevantní výsledky pro posouzení rychlosti vozidel.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou dle svých slov opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Podle stěžovatele bylo zásadním způsobem porušeno jeho právo na spravedlivý proces, neboť krajský soud se spokojil s obsahem správního spisu, souhlasnými projevy policistů a obecnými úvahami o správnosti měřidel. Premisa o tom, že těžiště dokazování probíhá při ústním jednání před správními orgány či před soudem, byla porušena.

[9] Odůvodnění soudu ohledně nedůvodnosti námitek stěžovatele vzbuzuje pochybnosti o nestranném úsudku soudu, který posvěcuje postup správních orgánů na úkor práv stěžovatele, aby nebyla spuštěna „mašinerie s odškodňováním všech, kteří byli takto neprávem obviněni z podobného přestupku“.

[10] Pokud krajský soud dospěl k závěru, že povinnost postupovat podle českých technických norem může vzniknout především na základě požadavku právního předpisu, žádá stěžovatel znovu o přezkoumání smlouvy mezi objednatelem a dodavatelem radaru, neboť je pádný důvod, že právě zde je stanoven požadavek na dodržování platných technických norem. Takové požadavky jsou v obchodním styku běžné a tato smlouva musí být dostupná, popřípadě zjistitelná na základě zákona č. 106/1999 Sb.

[11] Stěžovatel dále konstatuje, že pokud by mohla být porušena jeho práva v důsledku opatření obecné povahy vydaného Českým metrologickým institutem, je nucen žádat o provedení kontroly ze strany Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví, zda Český metrologický institut postupoval při přijímání opatření obecné povahy správně.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že chyba v psaní nemůže mít vliv na správnost ověření rychloměru. Pokud není v certifikátu o schválení měřidla uvedeno platné a existující opatření obecné povahy, není certifikát platný, a měřidlo tudíž nelze používat, neboť kontrolní orgán nemá relevantní informace, podle jakých materiálů má měřidlo ověřovat.

[13] Pokud by byl obsah již neplatných norem přenesen do opatření obecné povahy, stěžovatel by jeho obsah konfrontoval se zněním norem platných. K argumentu krajského

soudu, že zařízení může poskytovat relevantní výsledky, i když bylo schváleno a ověřeno podle starších technických norem, stěžovatel uvádí, že sice může, ale také nemusí. Z technické praxe je totiž známé, že obsahy technických norem se mění a jedinou správnou cestou je používat odkazy na platné technické normy, které aktuálně konkretizují požadavky obsažené v právních normách, a chrání tak veřejný zájem a bezpečnost.

[14] Na základě shora uvedeného stěžovatel uzavírá, že nebylo s jistotou prokázáno spáchání vytykaného skutku (zda, kdy a jak se stal a zda jej spáchal stěžovatel). Nadto správní orgán neprovedl vůbec žádné dokazování a porušil § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Navrhuje proto napadený rozsudek zrušit.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nijak nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel sice uvedl, že napadá rozsudek krajského soudu také z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy z důvodu nepřezkoumatelnosti či jiné vady řízení před soudem, nicméně k tomuto důvodu žádnou bližší argumentaci neuvedl a obsahově namítá pouze nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný či řízení před krajským soudem trpělo jinou vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[19] Před tím, než Nejvyšší správní soud přistoupí k projednání věcných důvodů kasační stížnosti, je třeba upozornit, že podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. platí, že kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 téhož zákona, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Toto ustanovení brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, takové námitky jsou nepřípustné a kasační soud se jimi nemůže zabývat (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004 č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, nebo ze dne 25. 9. 2008 č. j. 8 Afs 48/2006 - 155). Podle ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. pak není přípustné uplatňovat ani skutková nova, resp. Nejvyšší správní soud nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

[20] S ohledem na shora uvedené se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat námitkami stěžovatele, které jsou shrnuty v bodech [10] a [12] tohoto rozsudku. Stěžovatel v žalobě nenamítal, že by požadavek na dodržování platných technických norem mohl vyplývat

pokračování

ze smlouvy mezi objednatelem a dodavatelem radaru a nepožadoval ani tuto smlouvu provést jako důkaz před krajským soudem. K těmto skutečnostem nově namítaným v kasační stížnosti tak nebylo možné nyní přihlédnout.

[21] Nejvyšší správní soud se nezabýval ani námitkou chyby v označení opatření obecné povahy v certifikátu o schválení měřidla. Byť se s ní krajský soud vypořádal, stěžovatel tuto námitku neuplatnil včas ve lhůtě pro podání žaloby, neboť v žalobě nebyla vůbec obsažena. Žaloba přitom byla podána až na samém sklonku zákonem stanovené dvouměsíční lhůty (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 30. 6. 2017 a žaloba byla podána dne 30. 8. 2017. Jakékoliv další žalobní body nad rámec původní žaloby tak byly uplatněny opožděně, a byly tudíž nepřipustné. V žalobě stěžovatel tvrdil nepoužitelnost měření, protože měřicí zařízení bylo ověřeno a schváleno podle neplatných technických norem. Námitku, že měření nebylo možné použít jako podklad pro rozhodnutí o přestupku také proto, že v certifikátu je špatně označeno opatření obecné povahy, podle něhož došlo k ověření předmětného radaru, uplatnil stěžovatel až při ústním jednání před soudem konaném dne 18. 1. 2019. Tako námitka tak byla opožděná a krajský soud se jí neměl zabývat (k tomu viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 - 69, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 23. 10. 2013, č. j. 6 Azs 18/2013 - 37, či ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 68/2015 - 32). Pokud tak však učinil a neshledal ji důvodnou, nedopustil se pochybení, které by mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozsudku. Nicméně vzhledem k tomu, že námitka nebyla včas uplatněna již v řízení před krajským soudem, nemohl se jí Nejvyšší správní soud zabývat, byť ji krajský soud vypořádal. Ze stejných důvodů je nepřipustná i obecná námitka, podle které správní orgán neprovedl vůbec žádné dokazování, neboť ta nebyla v žalobě (a ani později) rovněž vůbec vznesena.

[22] Námitky shrnuté pod body [8] a [9] tohoto rozsudku představují pouze obecné proklamace o nesprávnosti postupu soudu a ničím nepodložené spekulace o tom, že soud žalobě nevyhověl, aby stát nemusel odškodňovat všechny „neprávem obviněné z přestupku“, aniž by stěžovatel konkrétně specifikoval, jaké nezákonnosti se krajský soud dopustil, či jinak polemizoval s odůvodněním napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto může toliko konstatovat, že z ničeho nevyplývá, že by krajský soud porušil právo stěžovatele na spravedlivý proces, či že by jeho argumentace byla jakkoliv zaujatá. Tyto námitky proto nejsou důvodné.

[23] Stejně tak Nejvyšší správní soud nemůže podrobněji reagovat na námitku rekapitulovanou v bodě [11] tohoto rozsudku. Jedná se spíše o prosté konstatování stěžovatele, jaký další postup hodlá ve věci využít. Sdělil, že bude žádat o kontrolu ze strany Úřadu pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Jelikož se jedná o postupy, které nejsou předmětem nyní napadeného rozhodnutí či napadeného rozsudku, a které v této fázi řízení není Nejvyšší správní soud příslušný provádět či jinak přezkoumávat, nemůže se touto námitkou dále zabývat. Stěžovatel totiž nijak nezpochybňuje argumentaci krajského soudu, podle které by stěžovatel mohl být dotčen na svých právech pouze opatřením obecné povahy, jež však v žalobě předmětem přezkumu neučinil.

[24] Jak už bylo uvedeno, stěžovatel nijak nebrojí proti nosné argumentaci krajského soudu, podle které bylo použité měřicí zařízení schváleno a ověřeno v souladu se zákonem a podle technických norem, které závazně stanovil Český metrologický institut opatřením obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09. Zařízení proto muselo být schváleno tak, jak toto opatření obecné povahy stanovilo, což bylo v daném případě splněno, proto jej bylo možné pro měření rychlosti použít. Pokud mělo být použitím starších technických norem zasaženo do práv žalobce, mohlo se tak stát pouze v důsledku zmíněného opatření obecné povahy, které stěžovatel nenapadal. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil i s částí odůvodnění napadeného rozsudku, kterou krajský soud uvedl pouze „nad rámec“.

[25] Bylo by zcela absurdní, pokud by jakékoliv zařízení, které bylo schváleno dle dřívějších technických požadavků, nebylo možné považovat za použitelné, a tedy správně fungující, pokud byly technické normy aktualizovány. Jak krajský soud správně uvedl, odkazem na technické normy Český metrologický institut konkretizoval technické požadavky při ověřování měřicího zařízení, aniž by je nutně podrobně „vypsal“ přímo v textu opatření obecné povahy. Podle judikatury, na kterou odkázal již krajský soud, nejsou technické normy právně závazné, jestliže to přímo nestanoví právní předpis. Proto aktualizace technických norem bez dalšího nepůsobí nepoužitelnost jejich starší verze. Pokud by technické údaje starší normy byly přímo převzaty do textu opatření obecné povahy, stěžovatel by skutečně nemohl pouze obecně konstatovat, že použité technické normy jsou zastaralé, neboť fakticky by opatření obecné povahy obsahovalo pouze konkrétní technické požadavky. Stěžovatel by tedy mohl jediné konkrétně rozporovat správnost a použitelnost technických parametrů a jejich vliv na fungování přístroje, který byl podle nich ověřen. Muselo by se však jednat o konkrétní konfrontaci s novějšími normami, což stěžovatel mohl učinit i v případě, kdy opatření obecné povahy na technické normy odkazuje. Tak ovšem stěžovatel neučinil a omezil se na obecné prohlášení, že normy jsou zastaralé.

[26] Nejvyšší správní soud sdílí názor krajského soudu, že schválení a ověření radaru podle starších technických norem neznamená, že zařízení nemůže poskytovat relevantní výsledky. Tvrzení, že jedinou správnou cestou je používat odkazy na platné technické normy, stěžovatel nijak konkrétně nezdůvodnil, ani ničím nepodložil, a nijak z něj nevyplývá, že měřicí zařízení nemohlo poskytnout relevantní výsledek měření, a nemohlo tudíž být použito. Stěžovatel nijak konkrétně nespecifikuje, jaké technické požadavky mohly způsobit nesprávnost ověření radaru a proč by tento nebyl způsobilý správně změřit rychlost jedoucího vozidla. Zejména pak ani netvrdil, že výsledek měření v jeho případě nemohl odpovídat skutečnosti. Za těchto okolností jsou jeho námitky nedůvodné.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Z výše uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nezákonným z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti

pokračování

účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. května 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu